

[Stein.]

banken, hvad den vil. Oktrojen af 1818 var gældende i 90 Aar, den Oktroj, vi lever under, har Gyldighed i 30 Aar, nu skærer man i denne Lov Varigheden for den nye Ordning ned til kun at være 12 Aar. Her synes jeg, der ligger en for ringe Betryggelse. Jeg ser paa en Lov af denne Art paa samme Maade som paa en Grundlov: at det ikke er noget, man skal lave om paa fra Aar til Aar, det er noget, som skal tilrettelægges saaledes, at det kan staa gennem en længere Periode, og jeg vil haabe, at man under den Udvalgsbehandling, som jeg paa et senere Tidspunkt vil tillade mig at foreslaa, paa dette Punkt kan komme til en noget ændret Affattelse.

Om selve Lovforslagets Indhold skal jeg i øvrigt indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger. Seddeludstedelsesretten er jo det vigtige Punkt, og her forekommer det mig, at Lovforslaget giver Banken den fornødne Suverænitet. Ifølge Lovforslagets § 9 bestemmes Seddelomløbet af Seddelbehovet under Hensyntagen til Dækningsreglerne. For Gulddækningens Vedkommende er der foretaget den Ændring, som den højtærede Handelsminister nævnte, at Guldfondsdekningen reduceres fra de foreslaaede 30 til 25 pCt. Ministeren oplyste, at det skete efter Nationalbankens Ønske, man kan ogsaa sige, at det er i Pagt med Udviklingen, og at det er en Ændring, som ikke vil møde nogen Modsigelse. For øvrigt ligger Nationalbanken i Øjeblikket inde med en meget betydelig Guldreserve. Heller ikke vil der efter mit Skøn kunne indvendes noget imod de Værdier, man skal kunne medregne ved den sekundære Dækning, Dækningen af den Del af Seddelomløbet, der ikke er dækket gennem Guldfonden. Derimod stiller jeg mig noget mere tvivlende over for den Ændring, der er foretaget i den bestaaende Ordning, hvor man hidtil har forlangt Dækning i Forholdet 125 til 100; men det er et Spørgsmaal, jeg gaar ud fra man kan komme ind paa under Udvalgsbehandlingen.

De to foregaaende Talere har begge været inde paa Spørgsmaalet om Salget af Landmandsbankens Aktier. Det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (P. Christensen) gjorde sig til Talsmand for den Opfattelse, der naturligvis falder i Traad med hele hans politiske Indstilling, at det var ingen Skade til, om Regeringen foruden at have til en en vis Grad Haand i Hanke med Landets Seddelbank tillige havde en vis Indflydelse paa privat Bankvirksomhed. I denne Henseende er jeg selvsagt ganske uenig med

ham, netop ud fra den Betragtning, at de to Ting ikke bør forenes, og det er ud fra denne Betragtning, mit Parti Gang paa Gang har krævet, at den høje Regering skulde efterkomme den Forpligtelse, der er paalagt den i Landmandsbankloven af 1928 § 3, Forpligtelsen til at sælge Statens Beholdning af Landmandsbankaktier. Jeg kan ikke se andet, end at Regeringen har saboteret denne Forpligtelse i de Aar, der er gaaet.

Det ærede 12te Medlem for 2den Kreds vilde gøre gældende, at naar man fra vor og fra Venstres Side har kædet Spørgsmaalet om Salget af Landmandsbankens Aktier sammen med Spørgsmaalet om den foreliggende Seddelbanklov, var dette uberegtiget, fordi de to Ting ikke havde noget med hinanden at gøre. Jeg vil dertil sige for det første, at Regeringen jo har paabe-raabt sig, at Handelsministeren havde Ret til at bestemme i dette Forhold, men hvis det skulde være saaledes, at Salget af Landmandsbankaktier afgang af den højtærede Handelsministers Forgødtbefindende, vilde der ikke være megen sund Sans i den Lovbestemmelse, som blev truffet i 1928. Og naar man hævder, at de to Ting ikke kan kædes sammen, vil jeg endvidere sige, at formelt kan det ærede Medlem have Ret, men reelt har han det ikke, for man kan ikke komme bort fra, at gennem den Magt og Myndighed, Staten har over Landmandsbanken, gives der Staten en betydelig Indflydelse paa Banklivet som saadant, og man kan vel heller ikke se bort fra, at der kan opstaa Konflikttilfælde i Forholdet til de to Banker. Jeg paastaar ikke paa nogen Maade, at Regeringen har misbrugt sin Stilling som eneste Aktionær i Landmandsbanken, men dette er ikke afgørende, thi det hindrer ikke, at der kan opstaa en Situation, hvor Banken føler sig ufri, netop fordi den ikke ønsker en Indblanding fra Statens Side, og dette vil kunne virke uheldigt tilbage paa Bankvæsenet i Almindelighed. Vi mener derfor, at det er baade uheldigt og ubilligt, at Regeringen har stillet sig paa det Standpunkt, den har. Under Forhandlingerne i det andet høje Ting har det imidlertid ikke været muligt at trænge igennem med disse Synspunkter ud over dette, at Regeringen har erklæret sig villig til at sælge en Fjerdedel af Aktiekapitalen, 12½ Mill. Kr., saa snart Forholdene giver Mulighed for at opnaa en passende Pris for Aktierne og senest inden Udgangen af 1937. Naar mit Parti har ment at maatte akkviescere ved dette Regeringens Tilbud, sker det under Hensyntagen til alle